

Posudek na bakalářskou práci

Název práce:

Proměna politického systému v Ekvádoru podle venezuelského vzoru

Počet stran: 75

Autor práce: Štěpán Drahekoupil

Autor posudku: Radek Buben

Autor hodnocené práce si vybral na bakalářskou práci nelehké téma, totiž současnou proměnu politického systému v Ekvádoru a její vazbu na dřívější transformaci politického uspořádání ve Venezuele. Téma je to vysoce aktuální a chybí k němu jakákoli důkladněji zpracovaná literatura, o níž by se uchazeč o bakalářský titul mohl opřít. Při studiu takto „nezprofanovaných“ témat pak autor nutně musí pracovat s dílčími studii a informačními zdroji, jež z povahy věci nemohou být kompletní. Volba takové látky ke zpracování je tudíž sama o sobě velmi odvážnou.

Navíc, Štěpán Drahekoupil se náhodou nenechal svést na relativně snadnou cestu „vulgárního empirismu“ a „wikipedismu“ a nezahltí nás souborem odněkud opsaných faktů. Naopak, práci zařadil do základního teoretického rámce, v němž se standardně pohybuje akademické uvažování o jihoamerické politice.

V prvních částech práce se Drahekoupil zaměřil na otázku prezidentských režimů v Latinské Americe a problém, jenž představuje tamní populistický styl politiky. V obou případech pracoval s naprosto relevantní literaturou a dokázal jednotlivé autory konfrontovat, aniž by sklouzl k neinterpretovanému opisování celých definic. Jména jako Linz, Mainwaring či Shugart jsou mu důvěrně známá. Totéž je patrné v kapitole o populismu, kde Drahekoupil vedle obligátního Weylanda pracuje také s (dle mého názoru lepším) Kennethem Robertsem.

Z takto nastaveného rámce pak autor přistoupil ke kapitole o dnes již paradigmatickém postupu Huga Cháveze při transformaci venezuelských institucí: vítězství ve volbách, svolání Ústavodárného shromáždění, upozadění normální legislativy, její následné rozpuštění a převod plných pravomocí na ústavodárný sbor, období dočasných mimořádných mocí, zaplnění institucionálního vakua referendy atd. A opět: relevantní autoři jako Coppedge či Martín Tanaka se nacházejí v centru Drahekoupilova horizontu.

Kapitola o Ekvádoru je záslužná a hodná ocenění už z prostého důvodu, že tato andská země je na okraji zájmu i mezi specialisty na Latinskou Ameriku a literatura, jež se jí věnuje je nepočtená. Vedle Paraguaye jde v akademických kruzích patrně o nejméně reflektovaný stát Jižní Ameriky. Drahekoupil plně využil všechny možnosti českých knihoven, které dnes již nejsou tak katastrofálně nízké a pracoval také se zpravodajstvím týdeníku Economist. Díky této základně čtenáře zasvěceně uvedl do realit ekvádorské politiky a dokázal sledovat zatím nedokončený pokus tamní vlády proměnit politickou i ekonomickou strukturu země.

Štěpán Drahekoupil napsal výborný text. Pracuje s nejnovější literaturou a nevychází z jednoho či dvou základních zdrojů. Jeho závěry jsou velmi uměřené a obhajitelné. Práce se věnuje aplikaci venezuelského modelu na ekvádorskou realitu a proto není třeba práci vytýkat zanedbávání jasných rozdílů mezi oběma státy, které se řadě charakteristik zásadně liší.

Doporučuji k obhajobě s klasifikací: **výborně**.

Praha, 6.9. 2008

Radek Buben

